

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'opció benedictina (I)

Sant Gregori Magne va néixer a Roma, estudià Dret i va arribar a ser pretor de la ciutat. Poc temps després deixà el càrrec i començà la vida de monjo, transformant la seva casa en un monestir. En morir el papa Gelasi II, l'any 590, Gregori va ser elegit per a succeir-lo. És el primer papa monjo. Es preocupà de la conversió dels nous pobles i de la nova organització civil d'Europa.

Va desenvolupar una activitat extraordinària com a pastor i com a mestre. Pastor vigilant del seu ramat, mestre com a predicador i escriptor, servidor humil de l'Església. Ell és conscient que clareja un món nou amb l'arribada dels pobles bàrbars que es van assentant i creant els seus regnes. Predica al poble en les grans festivitats unes excepcionals *Homilies sobre Ezequiel* i sobre els *Evangelis*; comenta àmpliament el *Llibre de Job*. Per a reivindicar els sants italians escriu els *Diàlegs*, que seran una autèntica catequesi popular; els escriu en quatre llibres dedicant el segon a la figura de sant Benet de Núrsia.

Sant Gregori farà de pont entre dos mons culturals diversos. Ell, que procedeix de la romanitat, haurà d'educar els bàrbars d'Occident, que són cristianitzats massivament. És el veritable catequista dels pobles d'Europa. Interpreta l'Esclatadura com a història de la salvació, com a paradigma de la salvació que es fa actual en l'Església i en cada un dels cristians. Allò que succeeix històricament en l'Esclatadura, es realitza també místicament en el fidel. A més, la *lectio divina*,

Sant Gregori (1500), de Juan de Nalda. Museu del Prado, Madrid (Espanya)

que és aliment de la vida espiritual, es fa efectiva tant en la caritat com en la contemplació.

Considera el camí espiritual com un «retorn al paradís», seguint el model de la Sagrada Esclatadura: des del Gènesi, amb la creació i la caiguda dels primers pares, fins a l'Apocalipsi, que significa l'alliberament suprem. En el camí de l'ascensió espiritual hi influeix l'Esperit Sant amb els seus set dons; el camí inclou l'exercici de les virtuts en lluita contra els vicis, és a dir l'ascètica. Compren també la compunció, és a dir, el dolor dels pecats i el temor de Déu, i conclou en la contemplació de Déu. Aquest desig

de veure Déu és com un anhel permanent en el seu cor, com també ho és el costum d'acabar les seves homilies exhortant a menysprear el món present i a posar el cor en la vida futura.

El debat en relació a la vida activa i a la contemplativa es troba tractat àmpliament en les seves obres. La solució a l'alternativa entre l'acció i la contemplació, entre la pregària i l'apostolat, per a ell és ben clara: es tracta de dos aspectes de l'amor, el de Déu i el del proïsme i per això tots dos són necessaris. Ell opta per un equilibri entre els dos. Considera que la vida activa amb l'exercici de les virtuts és el pas per a la contemplació, que ve a ser una culminació de l'exercici ascètic. Encara que és conscient de la importància de les obres de caritat, ell anhelava la contemplació, com un descans i assossegament després de l'acció.

Sant Gregori es va convertir en una de les fonts de l'espiritualitat europea. Ell va crear la «teologia monàstica» que es nodria de la *lectio divina*. Ensenyà que l'Església se sustenta en la Paraula de Déu i que en l'Església els ministeris són serveis. Ell mateix, com a Papa, es proclamà «servent dels servents de Déu». Va ser un autèntic catequista del poble ensenyant-li que Déu continua actuant, com a l'Antic Testament en les vides dels «sants». En la seva *Regla pastoral* explica que el carisma del servei i de l'ensenyament es troba en tots els membres del poble cristià il·luminats per l'Esperit Sant, no només en els pastors.

ENTREVISTA

800 anys de treball mercedari

NÚRIA ORTÍN

El passat 17 de gener es va cloure a la Basílica de la Mercè de Lima (Perú) l'any jubilar de l'Orde de la Mercè. Els mercedaris de la província d'Aragó —amb seu a Barcelona, on va néixer amb sant Pere Nolasc— fa 800 anys que treballen contra la pobresa i l'exclusió social, a favor de les persones privades de llibertat. La Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària, va ser present a la cloenda de l'any jubilar.

Com heu viscut aquest any jubilar?

Personalment, d'una manera intensa i amb il·lusió. Conscients que era una fita històrica, hem intentat donar a conèixer la tasca dels mercedaris a través dels mitjans de comunicació i preparant diferents esdeveniments perquè la societat conegui aquest orde religiós.

Com treballem amb els presos?

Els mercedaris són pioners en l'aplicació d'una obra social integral al món penitenciari a través de l'*abans* (prevenció: s'intenta evitar que una persona ingressi a la presó a través d'educació, catequesi, tallers, apadrinaments, campaments, grups de joves...), el *durant* (acompanyament: estem presents a 38 presons, atenem més de 47.000 presos i els oferim suport espiritual, psicològic, jurídic i material) i el *després* de sortir de la presó (reinserció: tenim llars d'acollida on els oferim casa, menjar i eines per tornar a integrar-se a la societat).

I a partir d'ara, què?

El desig és continuar vuit segles més caminant al costat dels més desfavorits i aportar a la societat el seu carisma redemptor. M'agradaria recordar el que va destacar el provincial d'Aragó, el pare José Juan Galve: «El fet que els mercedaris hagin tornat a la Basílica de la Mercè de Barcelona, a casa de la Nostra Mare, ha estat el millor regal per aquests 800 anys.»

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La darrera benedicció de l'avi

Havia arribat als noranta-cinc anys. Li agradava participar a les festes familiars i sentir-se envoltat de fills, nets i besnets. Era la seva família, la que construïren ell i la seva esposa, més els que s'hi van anar afegint. Cristià de convicció i de pràctica, estimava el Déu de Jesús amb una fe profunda, arrelada. La vivia i la testimoniava. En una trobada dels dies nadalencs, eren a taula tota la família, una bona colla. Hi havia força gatzara infantil. Observà que alguns començaven a menjar. No havien beneït la taula. Discretament, amb veu fluixa, la que li restava —no en tenia gaire més—, esgranà la pregària de benedicció. Una filla que se n'adonà, comentava: «No volgué posar ningú en evidència, però beneï la taula i a tots nosaltres. Fou la seva darrera benedicció». Unes setmanes després traspassà. «Digna't beneir ara el casal del teu servent perquè es perpetui per sempre davant teu. Tu, Senyor Déu, ho has promès. Fes que sigui beneït per sempre el casal del teu servent!» (2Sa 7,29a).

El que s'esqueia, entorn la taula en aquell ambient de festa, era demanar la benedicció del Pare de tots. L'avi ho havia après dels pares i, en aquell mo-

ment, com ho havia fet tantes vegades, volia donar gràcies a Déu per les persones aplegades, demanar «que s'estimin i ajudin, que els doni la seva pau i els beneïxi. Que no els falti el pa de cada dia i que el sàpiguen compartir amb els qui no en tenen». L'avi ho tenia après i ben present. Compartir el pa i la vida. En els seus anys de plenitud de forces se sentia compromès a fons en les dificultats dels altres i hi responia generosament i amb discreció. Servei als altres que, un cop jubilat, el portà a col·laborar com a voluntari en una entitat assistencial, amb entusiasme i dedicació. «I no paraven de beneir Déu amb cants d'acció de gràcies, proclamant les grans meravelles que havia fet» (Tb 12,22). Estimar i servir els altres. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones, ni l'una ni les altres li eren indiferents.

L'avi és en mans de Déu. Als fills i els nets els correspon guardar-ne el record, el testimoni i els ensenyaments: estimar Déu i estimar profundament els altres. El dolor, el sentiment d'absència de la persona estimada, l'enyor de la seva proximitat els ha d'omplir de pau.

HECHOS DE VIDA

Teilhard de Chardin y su hermana enferma e inválida (I)

Teilhard de Chardin, SJ, paleontólogo, cofundador del **Instituto de Geobiología** de Pekín (China), escribía a su hermana que llevaba largos **años enferma e inválida** y postrada en una cama: **adora y confía**.

—«Margarita, hermana mía, **mientras yo**, entregado a las fuerzas positivas del universo, **recorría** los continentes y los mares, tú, **yacente inmóvil**, transformabas en **luz**, con tu **entrega y oración**, en lo más hondo de ti misma, las **peores sombras del mundo**. A los **ojos del Creador**, dime: ¿**Cuál** de los **dos** habré obtenido la **mejor parte**?»

—«**No te inquietes** por las **dificultades** de la vida, por sus altiba-

jos, por tus decepciones, por un porvenir más **sombrío**.

—«Tú **quiere** lo que **Dios quiere**. **Reza y ofrécele**, en medio de inquietudes y dificultades, el **sacrificio** de tu alma sencilla que, pese a todo, **acepta** los designios de su **providencia**.

—«Poco importa que te consideres **frustrada**, si **Dios** te considera **plenamente realizada**, a su gusto.

—«**Piérdete confiada** ciegamente en ese **Dios**, que **te quiere** para **Sí**. Y que **llegará** hasta **ti**, aunque jamás le veas.»

J.M. Alimbau Argila

Pbro., lic. en teol., histórico de la radio.
(Tres Premios **Bravo**: Barcelona 71,
Catalunya 81 y España 91)

Lectures de la missa diària i santoral

25. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-10 / Sl 92 / Mc 9,14-29]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / Sl 36 / Mc 9,30-37]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ Dimecres [Sir 4,12-22 / Sl 118 / Mc 9,38-40]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.; beata Fancina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca);

28. ■ Dijous [Sir 5,1-10 / Sl 1 / Mc 9,41-50]. Sant Rufi, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468). Sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

1. ■ Divendres [Sir 6,5-17 / Sl 118 / Mc 10,1-12]. Sant Rosend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dissabte [Sir 17,1-13 / Sl 102 / Mc 10,13-16]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ † Diumenge vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / Sl 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues». Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà. Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor».

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fidels. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de la terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si feu el bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobran. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagrats i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet».

Lectura del primer libro de Samuel

(1Sam 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saül emprendió la bajada al desierto de Zif, llevando tres mil hombres escogidos de Israel, para buscar a David allí. David y Abisay llegaron de noche junto a la tropa. Saül dormía, acostado en el cercado, con la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa dormían en torno a él. Abisay dijo a David: «Dios pone hoy al enemigo en tu mano. Déjame que lo clave de un golpe con la lanza en la tierra. No tendré que repetir». David respondió: «No acabes con él, pues ¿quién ha extendido su mano contra el ungido del Señor y ha quedado impune?». David cogió la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saül, y se marcharon. Nadie los vio, ni se dio cuenta, ni se despertó. Todos dormían, porque el Señor había hecho caer sobre ellos un sueño profundo. David cruzó al otro lado y se puso en pie sobre la cima de la montaña, lejos, manteniendo una gran distancia entre ellos, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Venga por ella uno de sus servidores. Y que el Señor pague a cada uno según su justicia y su fidelidad. Él te ha entregado hoy en mi poder, pero yo no he querido extender mi mano contra el ungido del Señor».

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia. / No nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por los que lo temen. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Cor 15,45-49)

Hermanos: El primer hombre, Adán, se convirtió en ser viviente. El último Adán, en espíritu vivificante. Pero no fue primero lo espiritual, sino primero lo material y después lo espiritual. El primer hombre, que proviene de la tierra, es terrenal; el segundo hombre es del cielo. Como el hombre terrenal, así son los de la tierra; como el celestial, así son los del cielo. Y lo mismo que hemos llevado la imagen del hombre terrenal, llevaremos también la imagen del celestial.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

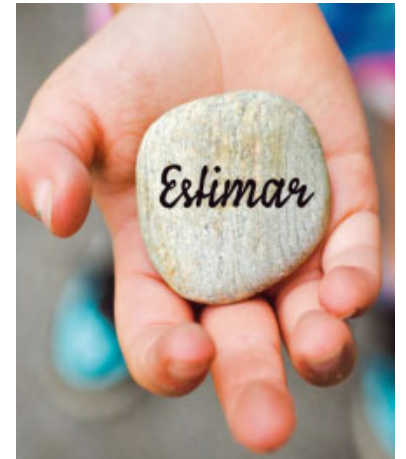
(Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A vosotros los que me escucháis os digo: Amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os calumnian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, no le impidas que tome también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien sólo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores hacen lo mismo. Y si prestáis a aquellos de los que esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo.

Por el contrario, amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; será grande vuestra recompensa y seréis hijos del Altísimo, porque él es bueno con los malvados y desagradecidos. Sed misericordiosos como vuestro Padre es misericordioso; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante, pues con la medida con que mediereis se os medirá a vosotros».

Estimar: anar més enllà gràcies a Crist

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Sant Lluc ens presenta, en un discurs programàtic, quin és l'esperit del missatge del Senyor: és una invitació a anar més enllà dels nostres límits personals. Aquesta sortida de nosaltres mateixos i dels nostres clixés s'anomena *amor*. En el diccionari de Crist, estimar és sinònim de sortir de la nostra petitesa com a criatures i com a pecadors. Per a Crist, estimar és oferir radicalment amor i perdó, recolzament i solidaritat a tothom qui ho necessita. Per a Crist, estimar significa tenir misericòrdia envers el proïsme. Amor i misericòrdia volen dir, en definitiva, sortir de la nostra zona de confort.

Ara bé, em pregunto i convido el lector que es preguntí: com és possible viure això? On es pot recolzar aquesta força tan esplendorosa i tan entusiasmant? «Qui podrà acollir realment el repté d'aquest missatge?» (cf. *Is* 53, 1). Sant Pau ho va tenir clar: «Gràcies a la fe, que ve d'escoltar obedientment la paraula sobre Crist» (cf. *Rm* 10,16). Estimarem més enllà de nosaltres mateixos si creiem en Déu tal com Jesucrist ens el revela i com l'Església el predica, el celebra i el proposa com a font i model d'una vida santa.

L'entusiasme de l'amor, doncs, brolla de la fe, no del sentiment. Sentir ha de ser conseqüència de quelcom més sòlid: de la profunda comunió de fe i vida amb Déu Pare, Fill i Esperit Sant. I serem capaços d'això en la mesura que participem de la catequesi eclesial, acceptem la doctrina cristiana i celebrem habitualment els sagraments. Ací trobem el fonament d'un entusiasme transformador que ens fa esdevenir testimonis creïbles per a glòria de Déu i vida del món, testimonis d'amor i misericòrdia amb una mesura curulla fins a vessar, la mesura de Déu.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 24, a les 11 h. Missa i actes del XXV Aniversari de l'Esplai de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola, al Casal de la Visitació de l'Ametlla del Vallès.

Dilluns 25, a les 11 h. Formació de preveres joves.

Dissabte 2, a les 10 h. Consell Pastoral Diocesà.

Diumenge 3 de març, a les 14 h. Trobada amb els agents de pastoral de l'Arxiprestat de Terrassa amb dinar solidari.

Visita Pastoral

Divendres 1 de març, a la tarda. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Cugat del Vallès.

Diumenge 3, a les 11.30 h. Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de la Floresta-Pearson.

Notícies

Festa a la parròquia de Sant Pau de Rubí. La parròquia de Sant Pau de Rubí

celebrà la seva festa patronal el diumenge 27 de gener, proper a la festa de la Conversió de Sant Pau, apòstol (25 de gener).

Exercicis espirituals per a seminaristes. Entre els dies 28 de gener i 2 de febrer, els seminaristes dels cursos institucionals han fet exercicis espirituals a Caldes de Montbui. Els ha predicat D. Gaspar Hernández, Rector del Seminari d'Àvila.

Trobada de formació sobre la comunicació. El dilluns 28 de gener, al matí, tingué lloc una trobada de formació per a preveres i diaques. Mn. Manuel Bru,

Periodista, Teòleg i antic Delegat de Mitjans de comunicació de Madrid va parlar sobre «Cómo comunicar la vida de la Iglesia en la sociedad».

Missa estacional a Sant Cugat del Vallès. El diumenge 3 de febrer, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès iniciant la Visita Pastoral en aquella parròquia.

Escola de Pregària per a Joves a Granollers. El divendres 8 de febrer a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, més de 150 joves, principalment de les parròquies del Vallès Oriental varen participar en l'Escola de Pregària per a Joves, presidida per Mons. Saiz Meneses.

En la pau de Crist

El P. Lluís Llamas Céspedes, claretia, fill de Terrassa, ha mort als 73 anys d'edat, el dia 1 de febrer a São Miguel de Guaporé (Brasil) on estava com a missioner. Portava 54 anys de religiós i 46 de prevere.

Agenda

Conferència de formació de Càritas. P. David Guindolain, jesuïta, «Com acompanyar per a la presa de decisions». Dimarts 27 de febrer, a les 18 h. Lloc: Sala capitular de la Catedral.

Dinar solidari de l'Arxiprestat de Terrassa. Diumenge 3 de març, a les 14 h, presidit per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. Inscripció a les parròquies.

XV Cicle de cinema espiritual. Sessió infantil. Paddington 2, dissabte 9 de març a les 10 h. Cinema Catalunya de Terrassa. En acabar, festa infantil a la Seu d'Ègara, «El guardià de la nit» amb el grup Bufanúvols.

Recés de Quaresma. Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit de Catalunya. Predicat per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe-Bisbe d'Urgell. Diumenge 3 de març, a les 9.30 h. Lloc: La Balmesiana (Barcelona). Informació: Ricard (tel. 618 293 992) i www.renovacio.cat.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La opción benedictina (I)

San Gregorio Magno nació en Roma, estudió Derecho y llegó a ser pretor de la ciudad. Poco después dejó el cargo y comenzó la vida de monje, transformando su casa en un monasterio. A la muerte del papa Gelasio II, en el año 590, fue elegido para sucederle. Es el primer papa monje. Se preocupó de la conversión de los nuevos pueblos y de la nueva organización civil de Europa.

Desarrolló una actividad extraordinaria como pastor y como maestro. Pastor vigilante de su grey, maestro como predicador y escritor, humilde servidor de la Iglesia. Es consciente de que amanece un mundo nuevo con la llegada de los pueblos bárbaros, que se van asentando y creando sus reinos. Predica al pueblo en las grandes festividades unas excepcionales *Homilias sobre Ezequiel* y sobre los *Evangelios*; comenta ampliamente el *Libro de Job*; escribe los *Diálogos*, que

serán una auténtica catequesis popular. Para reivindicar la memoria de los santos italianos escribe los *Diálogos*, en cuatro libros, dedicando el libro segundo a la figura de san Benito de Nursia.

San Gregorio hará de puente entre dos mundos culturales diversos. Él, que procede de la romanidad, tendrá que educar a los bárbaros de Occidente, que son cristianizados en masa. Es el verdadero catequista de los pueblos de Europa. Interpreta la Escritura como historia de salvación, como paradigma de la salvación que se actúa en la Iglesia y en cada uno de los cristianos. Lo que históricamente acontece en la Escritura, se realiza también místicamente en el fiel. Además, la *lectio divina*, que es alimento de la vida espiritual, se hace efectiva tanto en la caridad como en la contemplación.

Considera el camino espiritual como un «retorno al paraíso», siguiendo

el modelo de la Sagrada Escritura: desde el Génesis, con la creación y la caída de los primeros padres, hasta el Apocalipsis, que significa la liberación suprema. En el camino de la ascensión espiritual influye el Espíritu Santo con sus siete dones; el camino comprende el ejercicio de las virtudes en lucha contra los vicios, es decir, la ascética, comprende también la compunción, es decir, el dolor de los pecados y el temor de Dios, y concluye en la contemplación de Dios. Este deseo de ver a Dios es como una querencia permanente en su corazón, como también la costumbre de finalizar sus homilias exhortando a despreciar el mundo presente y a poner el corazón en la vida futura.

El debate en relación a la vida activa y la contemplativa, está ampliamente tratado en sus obras. La solución a la alternativa entre la acción y la contemplación, entre la oración y el

apostolado, para él es clara: se trata de dos aspectos del amor, el de Dios y el de prójimo, y por eso los dos son necesarios. Él opta por un equilibrio entre ambos. Considera que en tanto que la vida activa es ejercicio de las virtudes, es el paso para la contemplación, que viene a ser una culminación del ejercicio ascético. Aunque es consciente de la importancia de las obras de caridad, él anhela la contemplación, como un descanso y sosiego después de la acción.

San Gregorio se convirtió en uno de los manantiales de la espiritualidad europea. Él creó la «teología monástica» que se alimentaba de la *lectio divina*. Enseñó que la Iglesia se sustenta en la Palabra de Dios, y que en la Iglesia los ministerios son servicios. Él mismo se proclamó, como Papa, «el siervo de los siervos». Fue un auténtico catequista del pueblo, al que enseñó que Dios continúa actuando, como en el Antiguo Testamento, en las vidas de los «santos». En su *Regla pastoral* explica que el carisma del servicio y la enseñanza está en todos los miembros del pueblo cristiano iluminados por el Espíritu Santo, no sólo en los pastores.